

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Οσίου Γερασίμου του Νέου (15 Σεπτεμβρίου)

Παρακαταθήκες αληθινής ζωής

Αμέσως μετά την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, αγαπητοί μου, η Εκκλησία μας τιμά τη μνήμη του Οσίου Γερασίμου του Νέου Ασκητού. Το γεγονός αυτό δεν συνιστά σύμπτωση, αλλά αναδεικνύει έναν ιδιαίτερο συμβολισμό, καθότι ο Όσιος Γεράσιμος ήταν ένας άνθρωπος που βίωνε στη ζωή του το γεγονός και την εμπειρία του Σταυρού. Σταύρωσε διαρκώς τον εαυτό του, τις επιθυμίες του, το θέλημά του, για την αγάπη του Χριστού. Ήταν όλη του η ζωή έκφραση του Σταυρού, έκφραση της σταυρικής αγάπης του Θεού για τον κόσμο. Από την οσιακή βιωτή του επιλέγουμε να σταθούμε στα τέλη του, γιατί έχει πολύ μεγάλη σημασία, πώς ένας άνθρωπος φεύγει από αυτή τη ζωή, ποιες είναι οι παρακαταθήκες που αφήνει πίσω του. Λέει, λοιπόν, το Συναξάρι του πως, όταν ο Όσιος Γεράσιμος συνειδητοποίησε ότι πλησιάζει το τέλος, κάλεσε τους υποτακτικούς του στη Σουρβιά του Πηλίου για να τους παραδώσει τα τελευταία πατρικά του διδάγματα. Μόνο που αυτά που τους είπε δεν αφορούσαν μόνο τους ίδιους. Δεν αφορούν μόνο τον μοναχικό κόσμο, αλλά όλους εμάς τους χριστιανούς κάθε εποχή. Τους ζήτησε και τους προέτρεψε ο Όσιος Γεράσιμος να κάνουν τέσσερα πράγματα στη ζωή τους.

Το πρώτο είναι η διαφύλαξη της μεταξύ τους αγάπης. Επανέλαβε αυτό που συνιστά την πεμπτουσία της Ευαγγελικής ζωής, αλλά και την ίδια την ουσία του Θεού. Τους είπε να ζήσουν μιμούμενοι τον Ιησού Χριστό, καθότι ο Χριστός, ως εικόνα του Θεού Πατρός, στην ουσία Του είναι η αγάπη. Τους είπε να βιώνουν την αγάπη όχι, όμως, με τρόπο θεωρητικό και επιφανειακό. Δεν είναι αυτό η αγάπη. Η αγάπη δεν εξαντλείται σε βαρύγδουπες εξαγγελίες, ούτε σε ωραιοποιημένα λόγια. Είναι πράξη, είναι βίωμα, είναι εμπειρία ζωής, είναι ελευθερία. Αυτό το οποίο ζήτησε από τους μαθητές του ήταν να ενδιαφέρονται ο ένας για τα προβλήματα του άλλου, να μετέχουν στις ανησυχίες και δοκιμασίες του βίου τους. Αυτό είναι το μήνυμα που έστειλε ο Άγιος σε όλους μας• εμείς που είμαστε Χριστιανοί και κομπάζουμε για την αγάπη μας, οφείλουμε εμπράκτως να την αποδεικνύουμε κάνοντας τα προβλήματα των αδελφών μας δικά μας

προβλήματα, τις ανάγκες τους δικές μας ανάγκες, κυρίως, μάλιστα, στην εποχή μας.

Το δεύτερο, το οποίο ζήτησε ο Όσιος Γεράσιμος από τους μαθητές του, ήταν η επιδίωξη της προσευχής, να προσεύχονται δηλ. διαρκώς. Κάτι ανάλογο είχε ζητήσει και ο Απόστολος Παύλος πριν 2000 χρόνια: *«Αδιαλείπτως προσεύχεσθε»*¹, εισηγήθηκε στους Χριστιανούς. Ήξεραν αμφότεροι ότι η προσευχή είναι το οξυγόνο της ψυχής, είναι ο αέρας που το πνεύμα του ανθρώπου καλείται να αναπνεύσει για να ζήσει και ότι αν δεν υπάρξει αυτός ο αέρας, αν δεν υπάρξει αυτό το οξυγόνο, η ψυχή θα μαραζώσει, θα εκπέσει και πνευματικώς θα νεκρωθεί. Αυτός είναι και ο ρόλος της προσευχής στη ζωή μας. Είναι ο μοναδικός, ικανός και άξιος τρόπος επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό, με έναν αμεσότατο διάυλο, προκειμένου όχι ο Θεός να μάθει από εμάς τι θέλουμε και τι μας χρειάζεται, αλλά να μάθουμε εμείς τι θέλει από εμάς ο Θεός. Είναι, λοιπόν, αυτή η επικοινωνία η ζωογόνος δύναμη την οποία οφείλουμε να αναλαμβάνουμε διαρκώς, να κάνουμε την προσευχή τρόπο και λόγο ζωής μέσα σε αυτό τον κόσμο, για να διατηρούμαστε ζωντανοί όχι απλώς ως βιολογικές υπάρξεις, αλλά ως πνευματικά όντα με ζωντανή και αθάνατη ψυχή.

Το τρίτο, το οποίο τους ζήτησε, είναι η συχνή εξομολόγηση. Να επιδιώκουν να καθαρίζουν διαρκώς την καρδιά τους από το βάρος της αμαρτίας. Γιατί, λέει και σε εμάς ο Άγιος σήμερα, αν αφήσετε τις αμαρτίες σας να σωρευτούν στην ψυχή σας, αδιαφορώντας για τον καθαρισμό της καρδιάς σας από αυτές, τότε θα έρθει μια στιγμή που αυτές θα πετρώσουν, θα γίνουν ως ένας βράχος αδιαπέραστος, από τον οποίο δεν θα μπορείτε να απαλλαγείτε. Γι' αυτό προτρέπει όλους μας να τρέχουμε στην εξομολόγηση κάθε φορά που νιώθουμε ότι πέσαμε, ότι χάσαμε την παρρησία, την επαφή με το πρόσωπο του Θεού, ότι η αμαρτία εισήλθε στη ζωή μας και δηλητηρίασε την ύπαρξή μας. Αυτός είναι ο ρόλος της εξομολογήσεως. Γι' αυτό να μην αδιαφορούμε να αδειάζουμε την ψυχή μας από τα βαρίδια του κακού εαυτού μας, τις αμαρτίες τις μικρές ή τις μεγάλες, τις οποίες ο διάβολος φροντίζει να βάζει στην καρδιά μας, όταν βρίσκει ελεύθερο έδαφος και χαλαρή τη συνειδησή μας.

¹ Α' Θεσ. 5,17

Και το τέταρτο που εισηγήθηκε ο Όσιος στους μαθητές του είναι να έχουν μνήμη θανάτου. Να έχουν δηλ, πάντοτε προ οφθαλμών ότι, αργά ή γρήγορα, θα φύγουν από αυτή τη ζωή. Να μην έχουν ποτέ την αίσθηση ότι είναι αθάνατοι σε αυτό τον κόσμο, αλλά ότι είναι περαστικοί, πάροικοι και παρεπίδημοι. Δεν είναι εδώ η μόνιμη κατοικία τους. Γι' αυτό πρέπει όλοι μας να έχουμε μνήμη θανάτου. Αυτό το μήνυμα του Οσίου Γερασίμου να το ενστερνιστούμε καλά στη ζωή μας, γιατί, πολλές φορές, νομίζουμε ότι δεν θα πεθάνουμε ποτέ. Βλέπουμε τους άλλους να «φεύγουν» γύρω μας, συγγενείς, φίλους, γνωστούς και αγνώστους, αλλά δεν πιστεύουμε ότι αυτή η κατάσταση αγγίζει ή πρόκειται να αγγίξει και εμάς. Νομίζουμε ότι αφορά όλους τους άλλους, εκτός από εμάς. Και όμως, ο θάνατος είναι το πλέον ασφαλές και αναμενόμενο γεγονός της ζωής. Όταν ο άνθρωπος ζει έχοντας μνήμη θανάτου μέσα του, τότε πραγματικά καταξιώνει και αυτή τη ζωή, γιατί ζει με τέτοιο τρόπο, ώστε να προετοιμάζει τον εαυτό του να αντικρίσει τον δικαιοκρίτη Χριστό εν ημέρα κρίσεως. Ζει για την αιωνιότητα. Δεν ζει για το ελάχιστο τώρα, για τον ελάχιστο χρόνο του παρόντος αιώνας, ο οποίος, όσο πολύς ή λίγος και αν φαίνεται στα μάτια μας, είναι, τελικά, ένα ψήγμα στον ωκεανό της αιωνιότητας. Οφείλουμε να ζούμε με τέτοιο τρόπο, ώστε να προετοιμαζόμαστε για τη στιγμή του θανάτου μας. Οφείλουμε να ζούμε την κάθε μας μέρα σαν να είναι η τελευταία μας μέρα.

Αυτές οι τέσσερις παρακαταθήκες, η πρόσκληση της αγάπης, η εισήγηση της προσευχής, η συχνή εξομολόγηση και η μνήμη του θανάτου, που δίδαξε ο Όσιος Γεράσιμος στους μαθητές του είναι η πεμπτουσία της πνευματικής μας ζωής. Δεν μπορούμε να υπάρξουμε και να ζήσουμε ως πνευματικοί άνθρωποι, αν αδιαφορήσουμε για όλα αυτά. Γι' αυτό τις παρακαταθήκες αυτές πρέπει να τις κάνουμε δικές μας. Ανήκουν σε όλους τους χριστιανούς, όλες τις εποχές και σε εμάς. Είναι και ο δικός μας θησαυρός, τον οποίο μας χάρισε ο Όσιος και καλούμαστε να κάνουμε τρόπο και λόγο ζωής ούτως, ώστε και αυτή την ζωή να καταξιώσουμε και την μέλλουσα ζωή της αιωνιότητας να εξασφαλίσουμε, διά πρεσβειών του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Γερασίμου του Νέου Ασκητού. Αμήν!

Αρχιμ. Ε.Ο.